

[Vesterager.]
 ser i Aarenes Løb — det drejer sig ganske vist ikke om Værgeraadsforanstaltninger —, at det kan have den allerstørste Betydning for Hjemmet, at Moderen og Børnene bliver sammen, og at Faderen bliver anbragt et Sted, hvorfra man kan gøre sig Haab om, at han kan gives tilbage til Samfundet som en nyttig Borger. Men den her nævnte Bestemmelse i Værgeraadsloven er aldrig bragt til Anvendelse, den er aldrig blevet andet end en Papirbestemmelse af den simple Grund, at Værgeraadene ikke ved, hvor en saadan Mand skal anbringes, for det er der ingen Bestemmelse om i Loven.

Ogsaa i Ægteskabslovens § 53 møder vi en Bestemmelse, der tager Sigte paa Drikkeriet og berører Alkohollovgivningen, nemlig Bestemmelsen om, at Separation paa Grund af Drukkenskab kan gennemføres ved Dom. Men man lader, som Professor Wimmer siger, de ulykkelige sejle deres egen Sø. Man har aldrig gennemtænkt, hvad der egentlig skulde gøres videre.

Jeg mener, at Beværterloven i Virkeligheden er en uhyre vigtig Samfundslov. Den gennemførtes jo i nær Tilslutning til det Forslag, der indeholdtes i Ædruelighedskommissionens Betænkning af 1918, og der blev ført lange Forhandlinger i dette høje Ting om Lovforslaget — til sidst gik det i Fællesudvalg. Men gennemført blev det altsaa, og Beværterloven har, som sagt, en stor samfundsmæssig Betydning. Hvis man virkelig vil se paa hele dette Spørgsmaal som en Samfundsopgave, vil der være saa mange forskellige Ting at forhandle om i Forbindelse med det foreliggende Lovforslag, at jeg tror, der kan komme et for hele vort Samfund heldbringende Resultat ud af det. Men man maa gøre sig klart, at der fordres et stort Arbejde, og at der er mange forskellige Spørgsmaal at tage op.

Lovforslagets Kapitler har Ordføreren for Forslagsstillerne nu gennemgaaet sagligt og dygtigt, og jeg skal derfor ikke forlænge Debatten med at gentage, hvad der er sagt fra den Side. Men da vi ogsaa i det forelagte Straffelovforslag finder en Mængde Bestemmelser angaaende Beruselse, noget i Lighed med Værgeraadslovens § 82, vil jeg gerne have Lov til at sige et Par Ord om nærværende Lovforslags Bestemmelse om Ædruelighedsnævn, Kapitel V, §§ 18, 19 og 20, og Kapitlet om Sikkerhedsforanstaltninger overfor drikkældige.

Spørgsmaalet om Ædruelighedsnævn har været drøftet nu, og der er fra forskellige Sider fremkommet forskellige Udtalelser derom. Jeg mener, det vil have sin store

Betydning, om disse Nævn bliver indført, men jeg kunde ønske, at der i § 18, sidste Stykke, kom til at staa „skal“ i Stedet for „kan“, saadan at Ædruelighedsnævnet skal vælges af vedkommende Kommunalbestyrelse. Det vil efter min Mening være af Betydning; efter de Opgaver, der henlægges til dem, er det ganske forkert, at det ikke bestemmes, at der skal være Ædruelighedsnævn i alle Kommuner.

I § 19 staar der, at disse Nævn skal yde drikkældige Personer og deres paa-rørende Raad og Støtte, og at de skal virke for Fremme af Undervisningen vedrørende Alkoholspørgsmaal i Skoler og Læreanstalter og i det hele støtte og fremme Oplysningsarbejdet angaaende Alkoholspørgsmaalet. Det er ganske misvisende at stille dem overfor en saadan Opgave, naar det maaske kun er nogle enkelte Kommuner, der har disse Ædruelighedsnævn, medens der er andre Kommuner, hvor de slet ikke findes, og hvor de altsaa slet ikke kan tage disse Opgaver op.

I § 22 tales der om, at en Person selv eller hans Ægtefælle, Slægtninge i op- eller nedstigende Linie eller første Sidelinie, Værge eller Lavværge henvender sig til Ædruelighedsnævnet i den Kommune; hvor den paagældende bor eller opholder sig o. s. v. Det er ganske umuligt, at de kan henvende sig til Ædruelighedsnævnet, naar der ikke findes et saadant i Kommunen. Vil man indføre en saadan Institution, maa den indføres i alle Kommuner.

Det vilde ogsaa have sin Betydning, tror jeg, at et saadant Ædruelighedsnævn blev valgt, for at man virkelig kunde gennemføre de forskellige Foranstaltninger baade til Forebyggelse og til social Hjælpssomhed overfor de Mennesker, der nu ligger under for Drikkeriets frygtelige Magt.

Men saa kommer der et nyt Spørgsmaal, som jeg ikke kan skønne Ædruelighedskommissionen har taget Stilling til, og det beklager jeg; hvis jeg havde været Medlem af Kommissionen, havde jeg rejst dette Spørgsmaal, nemlig hvordan man vil anbringe disse Mennesker, som man nu saa at sige dømmer til Afvænnning, eller som skal underkaste sig en saadan Forpligtelse. Jeg er ganske enig med Professor Wimmer, naar han siger, at Forslaget til Lov om Drankeres Behandling har faaet Lov til at staa alene som Udtryk for et Mindretals Ønsker, og det forundrer ham, at ikke hele Kommissionen samlede sig om det Spørgsmaal. Men jeg kan paa den anden Side ikke rigtig se, hvorledes man vil gennemføre disse forskellige Bestemmelser, naar man ikke sam-